

כמעט ויצרתי תקרית דיפלומטית כאשר, כישראלי מצוי, ברגע שהצטרכתי לרדת מן המכונית, הזדרזתי לפתוח את הדלת לבד, בלי לחכות שהנהג יעשה זאת...

נפגשנו עם מספר שרים. דברנו על כך שעוד בזמן שהם לחמו במחתרת נגד הכיבוש הפורטוגזי (קבלו את עצמאותם רק ב-1975), ארחנו נציגיהם בארץ, בקורס לחובשים אשר נערך בגלילות.

בסוף הביקור הם ערכו ערב תרבותי לכבודנו בהופעות אפריקניות טיפוסיות.

ביקור זה פתח מערכת יחסים טובה בינינו והם תמיד שלחו נציגים לוועידותינו וגילו יחס אוהד אלינו במסגרת הכנסים של האינטרנציונל.

היחסים עם גרמניה

בשתי תקופות שונות הצטרכתי לקבוע את עמדותי לגבי יחסי לגרמניה. בפעם הראשונה, בהיותי חבר קבוץ, קבלנו מתנדבים מגרמניה לעבודה במשק (נוצרים שראו בתרומה לישראל מין כפרה על מה שהנאצים חוללו ליהודים). באותה תקופה תפקדתי כסדרן-עבודה וגם פעלתי בשטח התרבותי. מצד אחד חשבתי שטוב שמדינת ישראל והקבוץ מקבלים אנשים כאלה, אבל, מצד שני, באמצע שנות ה-50, הייתי עדיין רגיש מאוד לכל נושא היחס לגרמנים כי חלק ממשפחתי (סבתא דודות, בני-דודים) הושמדו בשואה. תמכתי בבואם אבל בקשתי מסגני שיטפל בהם במקומי.

נמנעתי גם מלבקר בגרמניה ובאחת מן הנסיעות שלי לחר"ל, יחד עם שושנה, שינינו את מסלול נסיעתנו (ברכבות), על מנת לא לעבור דרך גרמניה.

בפעם השנייה, כאשר פעלתי במפלגה, התבקשתי לייצגה בסמינר שאורגן בגרמניה והבנתי שלא אוכל להתחמק ממילוי התפקיד ומאז ועם התחממות היחסים בין 2 המדינות והעמדה הפרו-ישראלית שהם מגלים שינתי את עמדותיי כלפיהם ונוצר שיתוף פעולה מועיל בינינו, הממשיך גם כעת.

כשנסעתי במשלחת המפלגה לוועידת האינטרנציונל הסוציאליסטי, ב-1992, לברלין שושנה התלוותה אלי ומשם נסענו למינכן לביקור אצל בת-דודתי, ברזילאית, הגרה שם מאז שהתחתנה עם פליט-שואה.

היחסים עם קובה וניקרגואה

כאחראי לאמל"ט במחלקה לקשרי חוץ במפלגת העבודה, הייתי מודע לסמימפטיה שיש באמריקה הלטינית לפידל קסטרו ולמהפכה הקובנית. ידעתי גם שעד מלחמת ששת הימים היו יחסים דיפלומטיים בין קובה לבין ישראל. לכן, כאשר פרס היה שר החוץ ויוסי ביילין סגנו פניתי ליוסי ובקשתי, בכתב, לברר את הסיכוי שנקשור קשרים מפלגתיים איתם. התשובה שקבלתי, בעל-פה, שבינתיים עלי לוותר על הרעיון כי יכול לפגוע ביחסים שלנו עם ארצות הברית... והמבין יבין. ואני הבנתי.